

Skarga wniesiona w dniu 14 września 2010 r. — ArcelorMittal España przeciwko Komisji

(Sprawa T-399/10)

(2010/C 301/84)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ArcelorMittal España, SA (Gozón, Hiszpania) (przedstawiciele: A. Creus Carreras i A. Valiente Martin, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności art. 1, 2, 3 i 4 decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona ArcelorMittal España, S.A.;
- tytułem żądania ewentualnego, zniesienie grzywny nałożonej na ArcelorMittal España, S.A.;
- oraz, także tytułem żądania ewentualnego, obniżenie wysokości grzywny nałożonej na ArcelorMittal España, S.A.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności art. 1, 2, 3 i 4 decyzji Komisji C(2010) 4387 wersja ostateczna z dnia 30 czerwca 2010 r. w sprawie COMP/38.344 — Stal sprężająca), w której Komisja uznała, że skarżąca i inne przedsiębiorstwa naruszyły art. 101 TFUE, a także art. 53 porozumienia EOG poprzez uczestnictwo w ciągłym porozumieniu lub uzgodnionych praktykach w sektorze stali sprężającej na rynku europejskim bądź na szczeblu krajowym lub regionalnym. Ponadto skarżąca wnosi o zniesienie lub obniżenie nałożonej na nią grzywny.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi sześć zarzutów.

Po pierwsze skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła podstawowe prawo do rozpoznania sprawy przez bezstronny sąd przewidziane w art. 6 ust. 1 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności („EKPC”) oraz art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ponieważ grzywna została nałożona przez organ administracji, który posiada jednocześnie kompetencje w zakresie prowadzenia dochodzenia i wymierzania sankcji.

Po drugie skarżąca podnosi, że Komisja popełniła błędy przy obliczaniu grzywny, wobec czego grzywna nałożona na skarżącą jest zbyt wysoka.

Po trzecie utrzymuje ona, że Komisja błędnie uznała, że skarżąca wywierała decydujący wpływ na działalność spółek Emesa i Galycas przed grudniem 1997 r.

Po czwarte twierdzi ona, że Komisja bezprawnie odmówiła częściowego zwolnienia skarżącej z grzywny na podstawie pkt 23 komunikatu w sprawie współpracy z 2002 r. ⁽¹⁾, mimo że skarżąca przedstawiła rozstrzygające dowody dotyczące czasu trwania i wagi naruszenia, a zatem spełniła przesłanki określone tamże.

Skarżąca podnosi wreszcie, że Komisja błędnie zastosowała „szczególnie podwyższenie grzywny ze względu na efekt odstraszający” przewidziane w pkt 30 wytycznych Komisji w sprawie metody ustalania grzywien z 2006 r. ⁽²⁾, wobec czego grzywna nałożona na skarżącą została bezprawnie podwyższona o 20 %.

⁽¹⁾ Obwieszczenie Komisji w sprawie zwolnienia z grzywien oraz zmniejszania grzywien w przypadkach karteli (Dz.U. 2002, C 45, s. 3)

⁽²⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003

Skarga wniesiona w dniu 9 września 2010 r. — Villeroy & Boch — Belgium przeciwko Komisji

(Sprawa T-402/10)

(2010/C 301/85)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Villeroy & Boch — Belgium (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci O. Brouwer i J. Blockx)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona Villeroy & Boch Belgium N.V./S.A.;
- posiłkowo, obniżenie grzywny nałożonej na skarżącą;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności w części decyzji Komisji Europejskiej C(2010) 4185 wersja ostateczna z dnia 23 czerwca 2010 r. w sprawie COMP/39092 — Instalacje sanitarne, dotyczącej naruszenia art. 101 ust. 1 TFUE na rynku armatury, kabin prysznicowych i ceramiki sanitarnej.

Podstawą skargi są zarzuty dotyczące: